

In ‘Jeunes mères’ zuigen de broers Dardenne je mee in hun verhaal over vijf tienermoeders

Jeunes mères

Van: Jean-Pierre en Luc Dardenne

Met: Babette Verbeek, Elsa Houben, Janaina Halloy Fokan, Lucie Laruelle, Samia Hilmi (104 min.)

© rr

De Belgische broers Dardenne wonnen in Cannes de scenarioprijs voor *Jeunes mères*, een empathische kijk op het leven van vijf tienermoeders.

Nervositeit aan de bushalte. Een tienermeisje – hoogzwanger – staat op het punt om er voor het eerst haar biologische moeder te ontmoeten. Vruchteloos, ze brijst op de terugreis naar huis: “Ik wil weten wááróm ze me destijds heeft gedumpt.” Krijgt haar eigen kind straks wel het familieplaatje dat ze zelf moest missen?

Niemand kan zeggen dat *Jeunes mères* met die titel de kijker schromelijk op het verkeerde been zet. Jean-Pierre en Luc Dardenne schenken graag klare wijn, al sinds *L’enfant* en *Le fils*. In *Tori et Lokita* voerden ze drie jaar geleden nog twee minderjarige vluchtelingen op. Nu zetten de Luikse broers met vijf (nakende) tienermoeders in op een thematiek die veel minder in de politieke vuurlinie ligt. Laat het aan hen om daar onbeschroomd en empathisch mee aan de slag te gaan.

Dat de meisjes zelf zijn opgegroeid in een wankele thuisomgeving, is snel duidelijk. In een opvangtehuis dat hen op een beter spoor wil zetten vinden ze hulp zonder oordelen of vingerwijzen, naast steun bij elkaar. Met vallen, aarzelen en opstaan oefenen ze nu zelf het moeder-zijn. Kunnen ze hun weg vinden in zo'n leven?

Zo schetsen de Dardennes een sociaal milieu waar de krijtlijnen die zijn uitgetekend door de vorige generatie het onmogelijk maken om te ontsnappen uit de marge. Je zult maar het kind van een *jeune mère* zijn en het zelf anders willen, tot je zelf plots zwanger blijkt. Dan is het gissen hoe je dat toch klaarspeelt. Hoe herken je een fout vriendje als je moeder nooit graten vond in de toxische types die haar het leven zuur maakten?

Mozaïekvertelling

Onmiskenbaar hangt er iets voorbestemds over *Jeunes mères*, een mozaïekvertelling die in heel wat opzichten vintage Dardenne is – ook nu weer speelt het zich af in het Waalse Seraing, waar de broers zich wederom het lot aantrekken van wie met weinig cadeaus door het leven moet. Met het *maison maternelle* als zesde protagonist zetten ze echter een bastion van hoop centraal. Hier wordt nog geloofd in de kracht om je leven in een andere plooi te kunnen leggen, *against all odds*.

En passant laat de film zien hoe bepalend de rol kan zijn van zulke sociale initiatieven, die in het huidige klimaat onder druk staan (en zo sluipt er toch weer iets politieks in de film). Een plek waar geduld en mededogen nog vooropstaan, het kan zomaar.

© rr

Jeunes mères is ook nu weer *cinéma humain* zonder opsmuk, met een camera die de jonge vrouwen dicht op de huid zit. Het zuigt je als kijker mee in hun verhaal, ingetogen en wars van sensatie. Waarachtigheid drijft te allen tijde boven, in de wendingen van deze levens en de pure vertolkingen van de actrices.

Voor illusies is geen ruimte in de jongste Gouden Palm-kanshebber van de broers, die in Cannes bekroond werd voor het scenario. Toch schetsen ze een hoopvol plaatje, zonder toegevoegde suikers of naïviteit. Het rauwe leven laat zich niet zomaar wegwuiven. Ook nu weer zijn de Dardennes onontkoombaar eerlijk. Maar het gordijn mag finaal wel op een kier, zodat de zon naar binnen kan. Een maatschappij die niet gelooft dat het roer om kan, is bij voorbaat verloren.